

DE ONTNEMING VAN WEDERRECHTELIJK VOORDEEL IN VERHOUDING TOT HET EVRM

Mr. Charlotte Phillips

Is de Nederlandse regelgeving terzake van de ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel (art. 36e Sr) strijdig met de onschuldpresumptie van artikel 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), wanneer niet buiten redelijke twijfel kan worden vastgesteld dat de betrokkene het strafbaar feit terzake waarvan de vordering is ingesteld heeft gepleegd, en evenmin kan worden vastgesteld dat hij vermogensbestanddelen bezit waarvan hij de herkomst niet kan verklaren?

Op 1 maart 2007 deed het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) een opmerkelijke uitspraak in de zaak Geerings versus Nederland, waarin geconcludeerd werd dat de in die zaak op artikel 36e lid 2 Sr gebaseerde ontnemingsmaatregel onverenigbaar is met artikel 6 lid 2 EVRM.¹

1. Inleiding

Onder wederrechtelijk verkregen voordeel wordt in het algemeen verstaan: de waarde waarmee het vermogen van de betrokken persoon als gevolg van een strafbaar feit is toegenomen, alsmede de uit de vermogensvermeerdering verkregen vruchten.²

Op 1 september 1993 trad het herziene artikel 36e Sr in werking, in het kader van de Wet van 10 december 1992 tot verruiming van de mogelijkheden tot toepassing van de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel en andere vermogenssancties.³ Hiernaast werden op 1 maart 1993 de artikelen 511b tot en met 511i Sv ingevoerd als deel van de ontnemingswetgeving, waarmee de ontnemingsprocedure werd afgescheiden van de strafzaak.⁴ Voormelde wet volgde de in 1983 geïntroduceerde maatregel van ontneming op⁵, welke in de periode 1983-1993 slechts incidenteel was opgelegd.⁶ Door middel van de nieuwe wet werd het mogelijk de ontnemingsvordering – waarmee vaak veel tijd gemoeid is – los te koppelen van de

---

¹ EHRM 1 maart 2007, LJN: BA1112.

² P. Everaars, J.L. van der Neut en J. Simmelink (red.), *Ontnemingswetgeving in perspectief*, Deventer: Gouda Quint 1999, p. 184.

³ *Stb.* 1993, 11.

⁴ *Stb.* 1993, 11 (Wet van 10 december 1992 tot wijziging van het Wetboek van strafrecht en het Wetboek van strafvordering en enkele andere wetten ter verruiming van de mogelijkheden tot toepassing van de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel).

⁵ *Stb.* 1983,1 53 (Wet van 31 maart 1983).

⁶ M.A.H. Kempen, *Bewijs in ontnemingsprocedures*, Deventer: Kluwer 2003, p. 3.

behandeling van de hoofdzaak. Tevens werd beoogd te voorkomen dat de ontneming de behandeling van hoofdzaak zou overvleugelen.⁷

Bij wet van 8 mei 2003, inwerking getreden op 1 september 2003, is de ontnemingswetgeving, inmiddels ook wel bekend als de 'Pluk ze'-wetgeving, laatstelijk gewijzigd.⁸

Het doel van de ontnemingswetgeving is het bieden van een aantal adequate strafrechtelijke en strafvorderlijke instrumenten teneinde de – voornamelijk georganiseerde en lucratieve – criminaliteit beter te kunnen bestrijden, en wel door middel van het ontnemen van het uit deze criminaliteit voortvloeiende wederrechtelijk verkregen voordeel, inclusief alle daarmee verkregen zaken, zoals huizen en auto's, en het eventueel weer uit deze zaken verkregen voordeel, zoals huurpenningen. Uitgangspunt is: misdaad mag niet lonen.⁹

De ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel is een maatregel en geen straf. Deze maatregel is uitdrukkelijk niet gericht op leedtoevoeging gerelateerd aan de ernst van het delict, het gedrag en de schuld van de betrokkene, doch beoogt uitsluitend herstel van de rechtmatige toestand in financiële zin.¹⁰

De huidige wetstekst van artikel 36e Sr luidt, voorzover relevant:

1. Op vordering van het openbaar ministerie kan bij een afzonderlijke rechterlijke beslissing aan degene die is veroordeeld wegens een strafbaar feit de verplichting worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.
2. De verplichting kan worden opgelegd aan de in het eerste lid bedoelde persoon die voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van het daar bedoelde strafbare feit of soortgelijke feiten of feiten waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, waaromtrent voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door hem zijn begaan.
3. Op vordering van het openbaar ministerie kan bij een afzonderlijke rechterlijke beslissing aan degene die is veroordeeld wegens een misdrijf, waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, en tegen wie als verdachte van dat misdrijf een strafrechtelijk financieel onderzoek is ingesteld, de

---

⁷ G.J.M. Corstens, *Het Nederlands strafprocesrecht*, Deventer: Kluwer 2005, p. 796.

⁸ *Stb.* 2003, 202.

⁹ H.G. Punt, *Praktijkboek Ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel*, Den Haag: Sdu Uitgevers 2006, p. 18.

¹⁰ *Kamerstukken II* 1989/90, 21 504, nr. 3, p. 7 e.v.

verplichting worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de staat ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, indien gelet op dat onderzoek aannemelijk is dat ook dat feit of andere strafbare feiten er op enigerlei wijze toe hebben geleid dat de veroordeelde wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.

In het eerste lid van artikel 36e Sr is bepaald dat aan degene die is veroordeeld wegens een strafbaar feit, de verplichting kan worden opgelegd tot betaling van een geldbedrag aan de Staat ter ontneming van het door hem wederrechtelijk verkregen voordeel.

In aansluiting hierop zijn in het tweede lid drie verschillende soorten feiten opgenomen die tot oplegging van de ontnemingsmaatregel kunnen leiden. In de eerste plaats kan de maatregel worden opgelegd ingeval het voordeel is verkregen door middel van of uit baten van het tenlastegelegde en bewezen verklaarde strafbaar feit waarvoor de betrokkene is veroordeeld. Ten tweede kan de rechter de maatregel opleggen ten aanzien van verkregen voordeel uit soortgelijke feiten. Onder soortgelijke feiten worden volgens de Hoge Raad verstaan feiten die, gelet op het belang dat de wetgever door de strafbaarstelling ervan heeft willen beschermen, tot dezelfde categorie behoren als de door de verdachte begane feiten dan wel de feiten waarvan hij wordt verdacht.¹¹ Ten derde kan de maatregel worden toegepast, indien sprake is van voordeel verkregen door middel van of uit baten van strafbare feiten waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd.

Ten slotte kan uit hoofde van het derde lid van artikel 36e Sr worden overgegaan tot het opleggen van een ontnemingsmaatregel, ingeval de betrokkene is veroordeeld voor een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd én tegen wie als verdachte van dat misdrijf een strafrechtelijk financieel onderzoek is ingesteld.

Blijkens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad is nadrukkelijk niet gesteld dat het te ontnemen voordeel moet zijn verkregen uit het strafbaar feit of het misdrijf waarvoor veroordeeld is, wil de ontnemingsmaatregel kunnen worden opgelegd. Het voordeel kan ook voortkomen uit 'soortgelijke feiten' dan wel 'feiten waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd' beide in de zin van lid 2, of uit 'andere strafbare feiten' als bedoeld in lid 3, en uit dien hoofde worden ontnomen. De Hoge Raad heeft hiertoe overwogen dat in een tenlastelegging opgenomen feiten die tot een vrijspraak hebben geleid, toch ten grondslag kunnen worden gelegd aan oplegging van een ontnemingsmaatregel. In een dergelijk geval dient de rechter evenwel het volgende vast te stellen: ofwel dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat de in artikel 36e lid 2 Sr bedoelde soortgelijke feiten of feiten waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd door de betrokkene zijn begaan, ofwel dat aannemelijk is dat de in

---

¹¹ HR 6 mei 1997, *NJ* 1997, 655.

artikel 36e lid 3 Sr bedoelde andere strafbare feiten er op enigerlei wijze toe hebben geleid dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen¹² Voldoende aanwijzingen dat soortgelijke feiten zijn begaan kunnen bijvoorbeeld blijken uit *ad informandum* gevoegde feiten of uit andere feiten die blijken uit het proces-verbaal.¹³

Voorts heeft de Hoge Raad bepaald dat uit het samenstel van de bepalingen neergelegd in artikel 36e leden 1 tot en met 3 Sr, volgt dat een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel ook kan worden opgelegd wanneer dit voordeel is verkregen uit feiten waarvoor iemand niet is vervolgd en veroordeeld.¹⁴

Bijzonder is ten slotte dat de in strafzaken geldende bewijsvoorschriften (art. 338 tot en met 344a Sv) niet in volle omvang van toepassing zijn op de ontnemingsprocedure en er een minder streng bewijsregime geldt dan bij een strafrechtelijke veroordeling.

2. De ontnemingsmaatregel en artikel 6 EVRM

De Hoge Raad heeft op 5 december 1995 uitdrukkelijk geoordeeld dat artikel 6 EVRM van toepassing is op de procedure tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.¹⁵

Artikel 6 lid 2 EVRM luidt:

Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in recht is komen vast te staan.

Dit artikellid wordt ook wel aangeduid als het *praesumptio innocentiae* principe, de onschuldpresumptie. Redelijke uitleg van het principe brengt met zich mee dat de verdachte voor onschuldig dient te worden gehouden, totdat zijn schuld door een rechter is vastgesteld en dat hij vóór dat moment niet reeds als een veroordeelde mag worden aangemerkt.¹⁶

Hoe verhoudt nu het *praesumptio innocentiae* principe zich met een door de rechter opgelegde verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, ingeval dit voordeel is verkregen uit feiten waarvoor de betrokkene ofwel is vrijgesproken, ofwel niet is vervolgd (de zogenaamde soortgelijke feiten)?

---

¹² HR 22 mei 2001, *NJ* 2001, 575.

¹³ *Kamerstukken II* 1989/90, 21 504, nr. 3, p. 11 en 12.

¹⁴ HR 15 oktober 2002, *NJ* 2003, 84.

¹⁵ HR 5 december 1995, *NJ* 1996, 411.

¹⁶ G.J.M. Corstens, *Het Nederlands strafprocesrecht*, Deventer: Kluwer 2005, p. 59.

Uit de in de inleiding aangehaalde jurisprudentie blijkt dat de Hoge Raad zich op het standpunt heeft gesteld dat in deze gevallen in beginsel niet gesproken kan worden van strijdigheid met artikel 6 lid 2 EVRM. Hoogleraar strafrecht en huidig procureur-generaal bij de Hoge Raad prof. mr. J.W. Fokkens voorzag daarentegen reeds in 1998 dat een te ruime toepassing van soortgelijke feiten tot een 'kritisch Straatsburgs oordeel' zou kunnen leiden.¹⁷ Ook andere rechtsgeleerden hebben zich kritisch uitgelaten over het spanningsveld van de ontnemingsmaatregel en de onschuldpresumptie bij toepassing van artikel 36e lid 2 Sr. Zo stelt prof. mr. B.F. Keulen dat vaststellingen ex artikel 36e lid 2 Sr in strijd kunnen komen met artikel 6 lid 2 EVRM.¹⁸

In de zaak Geerings versus Nederland heeft het EHRM zich over deze kwestie uitgelaten.

3. De zaak Geerings

In deze zaak was op nationaal niveau – kort samengevat – het volgende aan de orde:

G.A.M. Geerings (hierna: Geerings) wordt eind 1997 aangehouden voor onder andere (poging) tot diefstal van vrachtauto's waarin zich goederen bevonden, alsmede diefstal van goederen uit vrachtauto's zoals witgoed, telefoons, computeronderdelen en audiovisuele apparatuur in de periode tussen augustus 1996 en oktober 1997. Geerings wordt terzake hiervan op 20 mei 1998 door de rechtbank te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van vijf jaren.

In appèl wordt Geerings op 29 januari 1999 partieel vrijgesproken van de hem tenlastegelegde feiten en het gerechtshof te 's-Hertogenbosch verlaagt de straf naar een gevangenisstraf van drie jaren, waarvan één jaar voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren.

Intussen wordt Geerings op 7 januari 1999 gedagvaard om op 4 februari 1999 te verschijnen voor de rechtbank te 's-Hertogenbosch terzake van een vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel, door het openbaar ministerie berekend op een bedrag van f147.493,-. De verdediging voert ter terechtzitting aan dat de ontnemingsvordering slechts kan worden toegewezen ten aanzien van de bewezen verklaarde feiten, waarvan het voordeel door het openbaar ministerie op een bedrag van f13.898,- berekend was. In het vonnis van 18 maart 1999 bepaalt de rechtbank, conform het door de verdediging gestelde, dat de vaststelling van het wederrechtelijk voordeel geen betrekking kan hebben op de feiten waarvoor Geerings is vrijgesproken,

---

¹⁷ P. Everaars, J.L. van der Neut en J. Simmelink (red.), *Ontnemingswetgeving in perspectief*, Deventer: Gouda Quint 1999, p. 22.

¹⁸ B.F. Keulen, *Crimineel vermogen en strafrecht. Een commentaar op de ontnemingswetgeving*, Deventer: Gouda Quint 1999, p. 71.

nu er geen aanwijzingen zijn dat Geerings de betreffende strafbare feiten heeft gepleegd, noch dat hij hieruit enig voordeel heeft verkregen. De rechtbank legt Geerings de verplichting op tot betaling aan de Staat van een bedrag van f 13.898,-.

Ook tegen dit vonnis tekent Geerings appèl aan. In hoger beroep wordt hij door het gerechtshof te 's-Hertogenbosch op 30 maart 2001 veroordeeld tot betaling van een bedrag van f147.493,-, ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Het hof overweegt hiertoe dat Geerings niet alleen wederrechtelijk voordeel heeft verkregen door middel van de bewezen verklaarde feiten, maar dat hij ook voordeel heeft verkregen uit in de uitspraak genoemde soortgelijke feiten (art. 36e lid 2 Sr), alle vervat in de aan Geerings betekende inleidende dagvaarding, waaromtrent volgens het hof voldoende aanwijzingen bestaan dat zij door Geerings zijn begaan.

Het gerechtshof te 's-Hertogenbosch baseert de hoogte van het te ontnemen bedrag klaarblijkelijk grotendeels op voordeel dat Geerings zou hebben verkregen uit feiten waarvoor hij nu juist is vrijgesproken. Dit oordeel lijkt tegenstrijdig met het oordeel van 29 januari 1999 – overigens van dezelfde rechterlijke instantie – waaruit blijkt dat het hof niet wettig en overtuigend bewezen acht dat Geerings de betreffende strafbare feiten heeft begaan.

Daar Geerings de mening is toegedaan dat het hof hiermee heeft geoordeeld in strijd met artikel 6 lid 2 EVRM, te weten het *praesumptio innocentiae* principe, stelt hij beroep in cassatie in bij de Hoge Raad tegen de door het hof opgelegde ontnemingsmaatregel.

In cassatie concludeert advocaat-generaal Vellinga – kort samengevat – dat het vonnis van het gerechtshof te 's-Hertogenbosch niet in stand kan blijven, daar dit strijdig is met de onschuldpresumptie neergelegd in artikel 6 lid 2 EVRM. Het uiten van verdenkingen jegens een betrokkene terzake van feiten waarvan hij in de aan de ontnemingsprocedure voorafgaande strafzaak is vrijgesproken, is onverenigbaar met de onschuldpresumptie, aldus de advocaat-generaal. Voorts concludeert de advocaat-generaal dat de mogelijkheid om wederrechtelijk verkregen voordeel te ontnemen voor soortgelijke feiten is beperkt tot feiten die niet zijn tenlastegelegd, zoals de in de Memorie van Toelichting op artikel 36e lid 2 Sr genoemde *ad informandum* gevoegde feiten of andere feiten die blijken uit het proces-verbaal.

De Hoge Raad komt echter tot een ander oordeel en verwerpt het beroep in cassatie. Hiertoe verwijst de Hoge Raad naar zijn arrest van 22 mei 2001, *NJ* 2001, 575 (zie inleiding), met name naar overweging 3.4.2 waarin hij stelt dat het bijzondere karakter van de ontnemingsmaatregel onder andere tot uitdrukking komt in de eisen die aan de oplegging ervan worden gesteld. Die eisen zijn minder streng dan de eisen die bij strafoplegging moeten worden vervuld. Zo zijn de in strafzaken geldende

bewijsvoorschriften niet in volle omvang van toepassing. Dat heeft tot gevolg dat in een tenlastelegging opgenomen feiten die tot een vrijspraak hebben geleid, toch ten grondslag kunnen worden gelegd aan oplegging van een ontnemingsmaatregel, aldus de Hoge Raad. De rechter dient ook in een dergelijk geval vast te stellen ofwel dat er voldoende aanwijzingen bestaan dat de in artikel 36e, tweede lid, Sr bedoelde soortgelijke feiten of feiten waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd, door de betrokkene zijn begaan, ofwel dat aannemelijk is dat de in artikel 36e, derde lid, Sr bedoelde andere strafbare feiten op enigerlei wijze ertoe hebben geleid dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft gekregen.

De Hoge Raad voegt daaraan toe dat een en ander niet onverenigbaar is met artikel 6, tweede lid, EVRM, aangezien immers aan de betrokkene de gelegenheid wordt geboden zich te verdedigen, waartoe mede behoort de gelegenheid aan te (doen) voeren dat en waarom er onvoldoende aanwijzingen bestaan dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen.¹⁹

4. Geerings versus Nederland

De klacht die Geerings vervolgens voorlegt aan het EHRM luidt, kort samengevat:

Schending van de onschuldpresumptie ex artikel 6 lid 2 EVRM door middel van de opgelegde ontnemingsmaatregel, daar deze is gebaseerd op voordeel verkregen uit strafbare feiten waarvoor hij is vrijgesproken.

De uitspraak van het Hof luidt – voorzover relevant – als volgt:

46. Firstly, the Court of Appeal found that the applicant had obtained unlawful benefits from the crimes in question although the applicant in the present case was never shown to hold any assets for whose provenance he could not give an adequate explanation. The Court of Appeal reached this finding by accepting a conjectural extrapolation based on a mixture of fact and estimate contained in a police report.

47. The Court considers that “confiscation” following on from a conviction – or, to use the same expression as the Netherlands Criminal Code, “deprivation of illegally obtained advantage” – is a measure (maatregel) inappropriate to assets which are not known to have been in the possession of the person affected, the more so if the measure concerned relates to a criminal act of which the person affected has not actually been found guilty. If it is not found beyond a reasonable doubt that the person affected has

---

¹⁹ HR 1 april 2003, NJ 2003, 497.

actually committed the crime, and if it cannot be established as fact that any advantage, illegal or otherwise, was actually obtained, such a measure can only be based on a presumption of guilt. This can hardly be considered compatible with Article 6 Para. 2 (compare, mutatis mutandis, Salabiaku v. France, judgment of 7 October 1988, Series A no. 141-A, pp. 15-16, Para. 28).

48. Secondly (unlike in the Phillips and Van Offeren cases) the impugned order related to the very crimes of which the applicant had in fact been acquitted.

49. In the Asan Rushiti judgment (cited above, Para. 31), the Court emphasised that Article 6 Para. 2 embodies a general rule that, following a final acquittal, even the voicing of suspicions regarding an accused's innocence is no longer admissible.

50. The Court of Appeal's finding, however, goes further than the voicing of mere suspicions. It amounts to a determination of the applicant's guilt without the applicant having been "found guilty according to law".

51. There has accordingly been a violation of Article 6 Para. 2.

De overwegingen van het Hof kunnen als volgt worden samengevat:

Ten eerste heeft het gerechtshof op basis van een vermenging van feiten en inschattingen uit een politierapport, geoordeeld dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit strafbare feiten, hoewel niet was bewezen dat hij over goederen en/of vermogen beschikte waarvan hij de herkomst niet kon verklaren.

Het Hof overweegt dat ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel een ongepaste maatregel is ten aanzien van goederen en/of vermogen waarvan niet is komen vast te staan dat die in het bezit van de betrokkene zijn geweest, in het bijzonder wanneer de betreffende maatregel betrekking heeft op een strafbaar feit (of strafbare feiten) waarvan de betrokkene is vrijgesproken. Wanneer niet zonder enige twijfel vast is komen te staan dat het strafbaar feit daadwerkelijk door de betrokkene is begaan en niet is bewezen dat enig voordeel – wederrechtelijk of anderszins – daadwerkelijk is verkregen, kan een ontnemingsmaatregel slechts zijn gebaseerd op een vermoeden van schuld. Dit kan nauwelijks verenigbaar zijn met artikel 6 lid 2 EVRM.

Daarnaast is de bestreden maatregel opgelegd ten aanzien van dezelfde strafbare feiten waarvan de betrokkene nu juist is vrijgesproken. Artikel 6 lid 2 EVRM omvat echter een algemene regel, namelijk dat na een onherroepelijke vrijspraak zelfs het uiten van

verdenkingen met betrekking tot de onschuld van een verdachte niet langer geoorloofd is.²⁰ De bevindingen van het gerechtshof gaan echter (zelfs) verder dan het uiten van louter verdenkingen, in die zin dat ze gelijk staan aan een schuldigbevinding, zonder dat de betrokkene schuldig is bevonden overeenkomstig de wet.

Het Hof oordeelt dan ook dat sprake is van schending van artikel 6 lid 2 EVRM.

5. Conclusie

In de onderhavige zaak heeft het hof te 's-Hertogenbosch de betrokkene een ontnemingsmaatregel opgelegd ten aanzien van feiten waarvan hij – nota bene door hetzelfde hof – is vrijgesproken, daar er volgens het hof voldoende aanwijzingen bestonden dat de betrokkene voormelde feiten had begaan. Hieruit kan niet anders geconcludeerd worden dan dat het hof de betrokkene schuldig verklaart terzake van feiten waarvan hij nu juist is vrijgesproken.

Het EHRM heeft mijns inziens derhalve terecht geoordeeld dat in casu sprake is van schending van de onschuldpresumptie. Memorerend aan de conclusie van advocaat-generaal Vellinga, ben ik de mening toegedaan dat de uitspraak van het EHRM de reeds eerder te berde gebrachte bezwaren tegen bepaalde gevallen van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel bevestigt: toepassing van artikel 36e lid 2 Sr vereist de vaststelling dat soortgelijke feiten door de betrokkene zijn begaan. Dit staat, in beginsel, gelijk aan een vaststelling van schuld in de zin van artikel 6 lid 2 EVRM. De advocaat-generaal heeft dan ook met juistheid geconcludeerd dat artikel 6 lid 2 EVRM uitsluit dat voordeel verkregen uit soortgelijke feiten uit hoofde van artikel 36e lid 2 Sr kan worden ontnomen, ingeval de betrokkene van die feiten in de aan de ontnemingsprocedure voorafgaande strafzaak is vrijgesproken. Daarmee is de mogelijkheid wederrechtelijk verkregen voordeel te ontnemen terzake van soortgelijke feiten uitsluitend beperkt tot feiten die niet ten laste zijn gelegd, zoals *ad informandum* gevoegde feiten.

---

²⁰ EHRM 21 maart 2000, nr. 28389/95 (Asan Rushiti); betrokkene was vrijgesproken van poging tot moord. Zijn hierop volgend verzoek tot verkrijging van een vergoeding, terzake van schade als gevolg van de door hem ondergane voorlopige hechtenis, werd echter afgewezen. Als reden werd aangevoerd dat er ondanks de onherroepelijke vrijspraak een zekere mate van verdenking jegens de betrokkene was blijven bestaan.